

[Udenrigsministeren]

ning af de emner, som Danmark til stadig-
 had har stået for.

På kort sigt kan det frygtes, at Danmark vil tabe velvilje i EF-samarbejdet, og det kan have den konsekvens, at der ikke vil blive taget højde for specielle danske interesser, som jo gør sig gældende på en række områder, og hvor vi rent faktisk i dag nyder store fordele.

Jeg kan give et par konkrete eksempler, hvor Danmark er afhængig af velvilje fra Kommissionen og de øvrige medlemslande. Jeg kan nævne ekstravoten til Det danske Stålvalseværk, jeg kan nævne et tilsvarende problem for den danske sukkerproduktion, jeg kan nævne udbetalingen af meget store restitutionsbeløb til visse eksportvarer på landbrugsområdet, hvor Danmark stort set er eneeksportør, og jeg kan nævne indretningen af den fælles fiskeripolitik, hvor der er taget højde for det særlige danske industrifiskeri.

Det er klart, at de øvrige medlemslande ikke vil indlede straffeekspeditioner imod Danmark – sådan er Fællesskabet ikke – men vi skal ikke undre os over, hvis viljen til at give Danmark særfordele svinder ind. Og vi må ikke overse, at på bl.a. de områder, jeg lige har nævnt, indrettes administrationen af EFs fællesaktiviteter, herunder landbrugspolitikken og fiskeripolitikken, rent faktisk efter de helt specielle danske krav. Vi skal lige huske på, at det altså er noget, som sker, samtidig med at der i EF er et stærkt behov for besparelser vedrørende den fælles landbrugspolitik.

I en situation, hvor de øvrige medlemslande står helt uforstående over for, at Danmark siger nej til traktatændringer, som imødekommer danske krav, samtidig med at Danmark sætter udviklingen i det europæiske samarbejde i stå, f.eks. vedrørende forskning og teknologi, er det langtfra sikkert, at de fortsat vil være indstillet på at acceptere en administration af de fælles aktiviteter, der i så høj grad, som det rent faktisk er tilfældet, tager højde for Danmarks specielle krav.

Hertil kommer det mere langtrækkende og, vil jeg nok sige, mere urovækkende element, nemlig at et dansk nej til EF-reformen vil blive opfattet, som om Danmark sætter spørgsmålstegn ved sit fortsatte tilhørsforhold til EF.

I de andre landes øjne bærer reformen utvetydigt præg af Danmarks deltagelse i

forhandlingerne. De andre ser pakken som udtryk for danske ønsker på meget vigtige områder. Hvis vi siger nej, vil de sige til sig selv, at det altså ikke kan være pakken, vi melder på, for den opfylder jo danske ønsker, nej, det må være noget mere vidtgående; det må altså være en melding om vort fortsatte tilhørsforhold til EF. Det kan ikke være anderledes, hvis vi siger nej til en traktatændring, der ikke ændrer ved kompetencefordelingen imellem institutionerne og ikke tildeler Europa-Parlamentet reel indflydelse, samtidig med at samarbejdet bliver drejet i den retning og bliver udbygget på de områder, som Danmark hele tiden har ønsket sig. De andre medlemslande kan under sådanne omstændigheder ikke komme til anden konklusion, end at Danmark må være i færd med at genoverveje sit EF-medlemskab.

Jeg behøver ikke at citere bestemte personer i Europa for udtalelser af denne karakter. Jeg tror, vi alle gennem massemedierne de sidste dage er blevet gjort bekendt med tilkendegivelser af denne art.

Regeringen har gjort det klart, at det forhandlingsresultat, som foreligger, er en samlet pakke. Det er nogle steder blevet fremstillet, som om det er den danske regering, der har gjort det til en pakke, men det er ikke korrekt. Det er de øvrige medlemslande, der har bundet forhandlingsresultaterne sammen og fastholdt, at der må tages stilling til resultatet som en helhed. Det er nu engang vilkårene i et samarbejde; det er de betingelser, der gør sig gældende, når der bliver udarbejdet kompromiser. Og at dette er tilfældet, skulle jo ikke være nogen nyhed for medlemmerne af det danske folketing, der jo så ofte bliver inddraget i arbejdet med at lave politiske kompromiser.

Det resultat, som foreligger, ligger inden for rammerne af folketingets dagsordener af 28. maj 1984 og 23. maj 1985, for der sker ikke ændringer i kompetenceforholdene mellem institutionerne, Europa-Parlamentet får ikke yderligere beføjelser, Luxembourgforliget om vetoret i vitale spørgsmål har ikke været berørt, og til gengæld udbygges samarbejdet på en række områder af interesse for Danmark.

Det er regeringens opfattelse, at dansk tilslutning til den foreliggende reformpakke vil være udtryk for en kontinuitet i Danmarks stilling over for det europæiske samarbejde.